

Bilag 7.

sat følgende bemærkninger om en af disse love:

„Jeg var ikke på forhånd klar over, at disse „bantulove“ er af en sådan beskaffenhed, at kun en forholdsvis lille procentdel af den afrikanske befolkning har mulighed for på ethvert givet tidspunkt at holde sig dem efterrettelig. Lovene er så indviklede, at selv en juridisk uddannet person kan have svært ved at forstå, hvad der kræves for at overholde dem.“

Det danske folk og den danske regering finder det tragisk, at de, som er ansvarlige for de nuværende tilstande i Sydafrika, ikke alene har undladt at imødekomme verdensopinionens indtrængende opfordringer men endda synes at være blinde for den fare som den situation, man har skabt, så tydeligt indebærer. Den racemæssige uretfærdighed i Sydafrika fremkalder stadig større racebitthed og øger således faren for voldshandlinger i og uden for Sydafrika.

Stillet over for disse deprimerende kendsgerninger må vi vise fasthed. At tabe modet og give op i denne sag ville betyde, at vi fralagde os vort ansvar som medlemmer af De forenede Nationer. At knibe uden om vore forpligtelser ville være at fravige vore idealer som frie mennesker. At gribe til vold ville imidlertid efter vor mening være en kuldkastelse af principper, som vi tror på og holder fast ved. „Vi må give afkald på vold som et middel til fred.“ Dette er et citat fra en tale, som en prominent afrikansk statsmand, Ghanas premierminister Busia, holdt under jubilæumssamlingen.

Den danske regering tror på, at en løsning på den alvorlige situation i Sydafrika må og kan findes inden for rammerne af De forenede Nationers pagt. Men hvis tilliden til De forenede Nationer ikke skal undermineres af ineffektivitet må alle stater og især Sydafrikas største handelspartnere, der har et særligt ansvar for den politik, FN har vedtaget, samarbejde fuldtud. Danmarks holdning til spørgsmålet om obligatoriske økonomiske sanktioner, som sikkerhedsrådet træffer beslutning om, er velkendt og forbliver uændret.

Den danske regering beklager, at visse forhold gjorde det nødvendigt for sikkerhedsrådet i sommer på ny at tage spørgsmålet om en våbenembargo op. Danmark overholder nøje sikkerhedsrådsresolutionerne af 1963 og 1964 og vil fortsat håndhæve det

bestående forbud mod våbeneksport til Sydafrika.

Danmark vil ligeledes fortsætte sin humanitære støtte til afhjælpning af nøden blandt apartheid-ofrene. Vi vil stadig yde bidrag til undervisningsprogrammer, der tager sigte på at sætte flertallet i den sydafrikanske befolkning i stand til fuldt ud at deltage i deres lands politiske, økonomiske og sociale udvikling.

De danske bevillinger til disse formål udgør for finansåret 1970/71 ialt 393.350 dollars hvoraf 60.000 dollars går til De forenede Nationers Trust Fund for Sydafrika, ca. 93.000 dollars til De forenede Nationers undervisnings- og uddannelsesfond for Sydafrika, ca. 93.000 dollars til International University Exchange Fund til undervisningsbistand til flytninge fra alle dele af det sydlige Afrika, og ca. 93.000 dollars til fordeling mellem andre organisationer og institutioner, hvis arbejde går ud på at forbedre forholdene for ofrene for racediskrimination og apartheid. Endelig yder Danmark gennem World University Service et beløb på over 53.000 dollars i form af legater til uddannelse af ikke-hvide i Sydafrika og Rhodesia.

Forholdene i Sydafrika træder frem som den måske mest forfærdende kløft, der i FN skiller stræben og succes, og lægger afstand mellem beslutsomhed og bedrifter. Forfærdende ikke alene på grund af de chokerende tilstande for millioner af forsvarsløse mennesker, ja for flertallet af landets befolkning, men forfærdende også i den forstand, at man fristes til fortvivelse over de næsten uløselige problemer, som tårner sig op. Heroverfor er det bydende nødvendigt at søge at nå et fælles standpunkt for derved at nedbryde apartheid-skrankerne.

Vi er overbevist om, at hvis vi står samlet og enige i dette spørgsmål vil den dag komme, hvor en sydafrikansk regering indser, at med ondt kan intet godt udrettes. Vi er forvisset om, at det vil tjene Sydafrika bedst hurtigst muligt at indse, at apartheid går stik imod fremskridtets fortsatte fremtrængen. Vi tror at Sydafrika en dag vil forstå, at apartheid simpelthen ikke kan overleve som et isoleret fænomen i en verden, der bæres af en udvikling henimod frihed og retfærdighed og af en almindeligt anerkendt respekt for menneskets værdighed.